

Iacobi Menochij

- 5. Emphyteusim ecclesie non transire ad legitimatum.
- 6. Legitimum suum edere in facultate affirmandi.
- 7. Emphyteusim ecclesiastica in tertiam generationem, de transire ad pronepotes etiam ex filia.

Initium à Domino.

CONSILIVUM MCLXXXVI.

- N**on est dubitandum, quin emphyteusis ab ecclesia Mediolanensi concessa centu quinque ab hinc annis, Hieronymo de Comitibus de Vario, pro se, suisque heredibus & successoribus transire potuerit etiam ad feminas heredes, & quæ dicto Hieronymo haec tenus, vel immediatè, vel mediatè successerunt. Hęc veritas multis probatur argumentis, & doctorum auctoritatibus.
- Primo vrgent dicta verba in uestitura; pro se, hęrebus, & successoribus, quæ comprehendere etiam forminas affirman manifeste, & in specie t̄ emphyteusis concessa ab ecclesia, Berous in cap. in præsentia. num. 404 de probatio, & in suis questionibus. quest. 18. in princ. & num. 2. qui eiusdem opinionis referit Alexandrum, & alios. Sic & Iulius Clarus in §. emphyteusis. quest. 3. in principio. Didacus in lib. 2. variarum resolution. cap. 18. num. 1. Aluarus Vallaeus in tract. de iure emphyteutico. q. 41. num. 2. qui scribit, opinionem hanc carete dubitatione.
- Secundò suffragatur, quod cum hac t̄ emphyteusis semel transferit ad h̄redem, & successorem extraneū, nempe à Pagano de Vedano primo inuestito in dictu Hieronymum de Comitibus de Vario; dictum est, quod multo magis possit, & debet transire ad neptes dicti Hieronymi. Nam res alioquin non t̄ transmissibilis, si semel transiuit, ita censetur affecta, ut transmitti semper possit. Ita in specie respondit, & multis probat Ruinus in consil. 161. num. 33. & numero 34. lib. primo.
- Tertiò vel ex eo quoque dicendum est, has feminas admittendas fore; quod hęc non est emphyteusis, sed locatio simplex, perpetua tamen; cum concessio illa prima, ac etiam secunda facta fuerit pro pensione, quæ respondet fructibus; sicuti manifeste dicitur in ipsa inuestitura; quod pension librarium ducentum, promissa ab inuestito illo primo est maior quam illa ante prestita t̄ conductoribus, qui ad aliquos annos conduxerant hęc prædia. Porro in simili concessione, nempe locationis perpetua t̄ facta ab ecclesia succeedere etiam forminas, affirmant post alios Ruinus in dicto consil. 161. num. 21. & 22. lib. 1. Cephalus in consil. 9. num. 12. lib. 1. & Rolandus in consil. 96. num. 3. 39. 42. & 44. lib. primo.
- Quarto hęc emphyteusis fuit concessa, adiecto pacto, quod ipse emphyteuta, eiusque heredes, & successors possint in perpetuum liberare hęc prædia, per contra cambium alterius prædij valoris ad minus libraru quinque mille, ex quo valeret percipi redditus annuus librarium ducentum quinquaginta. Et si ergo admitemus (quod tamen manifeste negamus) quod hęc feminæ non potuerint succedere in hac emphyteusis, seu locatione perpetua: attamen negari non potest, quin ad eas transierit pactum affrancandi, & liberandi dicta prædia: cum t̄ facultas hęc in prescriptibili sit, transitoria etiam ad successors singulares, vt post Castrensem respondit in specie huius pacti ab ecclesia facti suo emphyteute respondit Alciatus in ref. 7. num. 6. secundum impressionem antiquam Lugdunensem, dum consulit; quod eti legimus t̄ non potest succedere in emphyteusi ecclesiastica; nihilominus debet

SVM

Consilium MCLXXXVII.

159

S V M M A R I V M.

1. Sentiam latam pro creditore, non exequi contraterrium non vocatum. nu. 2.
2. Reuocatoria agendum per creditorem cōtra tertium qui emit pendente lite.
3. Sentiam latam pro creditore exequi contra eum qui emit in actu executionis à debitore.
4. Alienationem dici fraude factam ad impediendam executionem, cum sit post sententiam.
5. Fraudem presumi in debitore alienante post sententiam, cum iam executio immineret.
6. Executione parata quod alienatur, non impide executionem.
7. Reuocatoria non necesse esse agi contra eum qui emit à debitore, cum executio iam parata esset.
8. Sentiam posse exequi contra tertium, qui emit rem litigiosam.
9. Hypothecariam effici rem litigiosam.
10. Sentiam pro creditore non exequi contra tertium non vocatum, qui emit ante item, nisi sciebat creditoru non esse succursum aliter.
11. Sentiam pro creditore exequi contra eum qui emit sciret à debitore, quem sciebat nil aliud habere in bonis.
12. Litigiosi vitium cessare, cum constat de calumnia.
13. Excussionem fieri in hypothecaria antequam perueniat ad tertium.
14. Excussionem fuisse legitime factam iudice prius pronuntiante.
15. Excussionem ex statuto Mediolani non esse sublatam nisi per fideiussorem.
16. Compensationem opponi posse à tertio possessore conuenient.
17. Fideiussorem posse opponere omnes exceptiones. numero 18.
18. Tertium possessorem equiparari fideiussori in exceptionibus.
19. Possessorem tertium posse opponere exceptiones omnes.
20. Fideiussorem non teneri plus principali. nu. 21.
21. Fideiussorem de iudicato non teneri ultra illam summam. numero 23.
22. Errorem probari demonstrando rem aliter se habere.
23. Confessionem vendoris non nocere ei qui multo ante emit.
24. Solutionem presumi factam in causam duriorem.
25. Fideiussorem qui pro maiori summa debito fideiussit, non teneri. nu. 28.
26. Sentiam periti nunquam transire in iudicatum.

F A C T I S P E C I E S.

Magnificus Dom. Christopherus Placentia Mediolanensis suo, & D. Matthei Fezer Germani nomine anno 1575. die 19. Martij vendidit Mag. Dom. Christophero Bassi centenaria quatuor mille, & quingentia aris, & stanii pretio librarium quadragesima septem pro singulo centenario.

Eodem anno 1575. die sexto Maij idem Placentia nomine, quo supra, vendidit eidem Bassi alia sex mille centenaria aris, & stanii pretio librarium quadragesima trium pro singulo centenario. Bassi emptoris nomine pro hac secunda venditione promisit, & fideiussit Mag. D. Albertus Litta ann. 1578. die decima Iulij.

Prædictus Placentia pretendens se creditorem dicti Bassi pro residuo pretij aris, & stanii ei vendi liber Duodecimus.

CONSILIVUM MCLXXXVII.

Permulte sunt, & vrgentes quidem rationes, & argumenta, quibus dicendum est, minus reūtē iudicatum, sententiam illam latam contra littam esse exequendam contra Saluatorinum tertium possessorum.

Primo vrgit non mediocriter, quod nostro in casu agitur de exequenda sententia lata super actione personali mota à Placentia creditore pretij aris, & stanii contra Littam. Atqui sententia t̄ latam pro creditore non est exequenda contra tertium possessorum non vocatum in

Dd 3 specie,